

MAGASINET
stefanus

43. ÅRGANG – NR. 6 / OKTOBER/NOVEMBER 2013

Nord-Korea:
Hjelp i et lukket land

Les mer om engasjerte hjelpere og hvordan du kan bidra på side 4-9

SØNDAG FOR DE FORFULGTE

Slik markerer du dagen i din menighet!

Side 9

TROSFORFØLGELSE

Et oversiktskart over forfølgelse i verden.

Side 10-11

RUSSLAND

Jakten på ekstremister krenker trosfriheten.

Side 12-13

BURMA

Mot bedre tider? Les om Stefanusalliansens møte med landet i endring.

Side 16-17

Foto: Lars O. Flydal

LEDER

Kristen tilstedeværelse i «10/40-vinduet»

Synspunkter på lederen kan sendes direkte til:
hag@stefanus.no

Da er Stefanusalliansens nye generalsekretær på plass! Jeg gleder meg til å bli kjent med dere. Organisasjonen har mange gode venner og støttespillere både nasjonalt og internasjonalt. Disse ønsker vi å ta godt vare på.

Mitt første representasjonsoppdrag var årsmøtet i Norsk Råd for Misjon og Evangelisering (NORME) og den årlige LINK-konferansen i begynnelsen av september. Stefanusalliansen er en av cirka 40 medlemmer i NORME-nettverket; et nettverk som ble etablert i 2001 som en arvtaker til Norsk Misjonsråd, Den evangeliske allianse og Lausanne Norge.

Vi fikk i løpet av disse dagene presentert ferske statistikker over norsk og internasjonal misjon, med sterkt fokus på misjonærrollen. Konferansen pekte på liten misjonærtetthet i det såkalte «10/40-vinduet». Området mellom tiende og førtiende breddegrad, fra Afrika i vest til Asia i øst, er stedet i verden hvor de aller fleste unådde folkeslagene bor, og er av misjonsstrateger regnet som det primære satsingsområdet for kristen misjon i årene fremover.

I og med at Stefanusalliansen ikke har egne utsendinger, kan en debatt om synkende misjonærtall og misjonærtørke muligens fortone seg som totalt irrelevant. Noen vil kanskje til og med hevde at vårt misjonsbidrag er lite eller ikke-eksisterende. Men er dette riktig?

Stefanusalliansen – en organisasjon med fokus både på misjon og på trosfrihet som en grunnleggende menneskerettighet – er, når det kommer til stykke, blant de norske misjonsorganisasjoner som har bidratt sterkest til å sikre kristen tilstedeværelse i 10/40-vinduet. Dette har ikke skjedd gjennom norske utsendinger, men først og fremst igjennom lokale, nasjonale og internasjonale partnere. Følgende eksempler kan nevnes:

- Bibelovertsettelsesarbeid og kontekstuell misjon blant etno-lingvistiske minoritetsgrupper.
- Lederopplæring og annen opplæring blant forfulgte kristne.
- Medieprosjekter hvor annen kristen tilstedeværelse er vanskelig.

- Kristen tilstedeværelse gjennom strategisk bistandsarbeid og ved styrking av det sivile samfunn.
- Støtte til forfulgte kristne minoriteter som har begrenset ytringsfrihet og sterke restriksjoner for religionsutøvelse. Mennesker som har erfaringer med trusler, frihetsberøvelse, forfølgelse og voldsbruk har fått hjelp til å leve (eller overleve) som kristne i et ytterst krevende landskap.
- De forfulgtes røst blant viktige premissleverandører både her hjemme og internasjonalt.

Arbeidet med misjon og trosfrihet i dagens globale virkelighet utfordrer den vestlige misjonsbevegelse, som ikke sjelden har fremstått som en ensidig bevegelse «fra Vesten til resten». Det går ikke an å tenke slik lenger. Guds verdensomspennende menighet er en global frivillighetsbevegelse med forgreininger i mange retninger.

De unådde folkegruppene finnes på «vanskelig tilgjengelige steder». Dersom vi ønsker å være strategiske, aktuelle og fremtidsrettede er vi nødt til å bygge allianser med gode internasjonale partnere. «Blenda-hvite strategier» eller soloprosjekter, utformet av selvhøytidelige europeiske eller amerikanske misjonsledere bak store skrivepult, fungerer dårlig. Vi utfordres til å be, tenke, planlegge og handle sammen med venner i nord, sør, vest og øst. «En går fortest alene, men lengst sammen», heter det i et afrikansk ordtak. «Den raskeste vei opp til fjelltoppen går i sikksakk», heter det i et annet.

Morgendagens misjon vil foregå på steder hvor en kan forvente stor motstand fra radikale motstandere. På slike steder har Stefanusalliansen vært gjennom hele sin historie. Vi har alltid stått i stormen. «Sammen for de forfulgte», er vårt motto.

Hans Aage Gravaas
Generalsekretær

Utgiver Stefanusalliansen
Ansvarlig redaktør Hans Aage Gravaas
Redaktør Kristin Storaker
Redaksjon Jon-Geir Dittmann
Elisabeth Engelsen
Gisle Skeie
Hilde Skaar Vollebæk
Geraldine Fagan (Moskva)

Design og trykk Kai Hansen Trykkeri
Opplag 18 000
Kontor Trondheimsveien 137
Postadresse P.b. 6603 Rodelokka, 0502 Oslo
Telefon 23 40 88 00
Telefaks 23 40 88 01

E-post post@stefanus.no
Hjemmeside www.stefanus.no
Styreleder Jan Gossner
Repr.skapsleder Lars Inge Magerøy
Org. nr. 970276432
Bankgiro 3000 14 57922 Gavekonto
Revisor BDO AS

Appell til Iran

Du er ung. Du har livet foran deg og har så mange drømmer og ønsker for fremtiden. Plutselig snus alt opp ned. Du befinner deg med ett i et av Irans mest beryktede fengsler. Hvorfor? På grunn av at du en gang valgte å bli kristen og at du har levd et aktivt kristent liv! Etter åtte lange måneder i uvisshet bak disse fengselsmurene er du nettopp blitt dømt til å bli her i ti år for angivelig å være en trussel mot staten!

(Foto: Middle East Concern)

Dette er tilfelle for Muhammad-Hadi Bordbar (også kalt Mustafa), en kristen konvertitt fra islam. Han ble den 31. juli i år dømt til ti års fengsel, på grunnlag av falske politiske anklager.

Det er ikke uten grunn at vi enda en gang retter blikket mot Iran. Presset mot kristne, særlig konvertitter fra islam, har økt den siste tiden. I løpet av sommeren er flere kristne blitt dømt til lange fengselsstraffer. Mustafa Bordbar er bare en av dem.

Mustafa ble arrestert 27. desember 2012, da han sammen med en gruppe kristne feiret jul i et hjem i Teheran. Samlingen ble raidet, og alle ble tatt inn til flere timers avhør, men Mustafa ble ikke sluppet fri. Han har siden sittet i fengsel, og den 31. juli falt dommen. Han ble dømt til ti år for angivelig å ha deltatt i en «antistatlig» organisasjon og i «samlinger med hensikt å begå forbrytelser, som truer nasjonens sikkerhet».

Bevisene som ble lagt frem mot ham var blant annet hans konvertering til kristendommen, dåp, deltakelse i husmenigheter og hans aktive evangelisering. Dommeren var Pir-Abbasi, som også har kallenavnet «The hanging judge» og som EU har pålagt sanksjoner på grunn av grove brudd på menneskerettighetene.

Mustafa holdes nå i avdeling 350 i Evin fengselet i Teheran. Advokaten forbereder ankesak, og familien ønsker at så mange som mulig skal legge press på iranske myndigheter for å få dem til å slippe ham fri eller redusere straffen. Vi har nylig tatt denne saken opp direkte med Irans ambassadør i Norge.

Takk for at du er med og signerer appellen. Det kan gjøre en stor forskjell for Mustafa!

Appellbrev og praktisk informasjon finner du på:
www.stefanus.no

Med vennlig hilsen
Lisa Winther, rådgiver menneskerettigheter

stefanus alliansen

SAMMEN FOR DE FORFULGTE

BLI EN SMS-AKTIVIST!

SEND SMS:

ROP

<DITT NAVN>

TIL 2377

DIN STEMME

MOT

URETT

Motta ca en melding i måneden.
Koster kr 6 pr melding.
For å stoppe avtalen,
send ROP STOPP til 2377.

Ingenting å misunne

Nord-Korea gikk fra å være en av de best utviklede industrinasjonene i Øst-Asia på slutten av 1940-tallet til å være en av de dårligste i 2013. Hva skjedde?

Tekst: Kristin Storaker

Den koreanske halvøya i Stillehavet var på 40-tallet ett rike, under japansk herredømme. Da andre verdenskrig var over, stod Japan igjen som taper. Koreahalvøya ble splittet i to, på den 38. breddegrad, mellom de to store seiersstatene. Sovjetunionen fikk nord og USA fikk sør.

Økende forskjeller

Fram til midten av 1960-tallet var de materielle forskjellene mellom Nord-Korea og Sør-Korea små. I dag er forskjellene enorme. Sørkoreanerne nyter en gjennomsnittsinntekt som er minst 15 ganger større (noen kilder sier så mye som 40) enn den til sine søsken i nord. Til sammenligning lå inntektsforskjellen på 1:3 mellom Øst- og Vest-Tyskland før muren falt.

Mot slutten av 60-tallet og begynnelsen av 70-tallet snudde trenden. Nord-Korea begynte sin nedadgående kurve, mens Sør-Korea startet et økonomisk veksteventyr verden aldri hadde sett maken til. Det voksende økonomiske gapet mellom nord og sør har hatt store politiske konsekvenser for kommunistene i nord. Regimet i Pyongyang tviholder i sin offentlige propaganda på illusjonen om at Sør-Korea er et fattig og miserabelt land som drømmer om Nord-Koreas velstand.

Et mye brukt slagord i nordkoreansk propaganda er: «Vi har ingenting å misunne». Med det mener de at det finnes ingenting utenfor landets grenser som er bedre enn det nordkoreanerne selv har. Egentlig passer dette slagordet bedre for dem som befinner seg utenfor det diktatoriske landet – det er ingenting å misunne i Nord-Korea.

Helt fra Nord-Koreas begynnelse i 1948 har regimet vært avhengig av bistandspenger fra velvillige donorer. Før Jernteppets fall var hoveddonorene Sovjetunionen og Kina. Nord-Korea stod i en unik posisjon mellom de to statene. De var en buffersone mot kapitalistiske USA og Sør-Korea, og ikke minst en buffer i den sovjetisk-kinesiske splittelsen. Verken Beijing eller Moskva ønsket at den andre part skulle få mer innflytelse over Pyongyang enn det de selv hadde. Dette var en posisjon det nordkoreanske regimet visste

å utnytte til det fulle. Den utenlandske hjelpen bidro betraktelig til at Nord-Koreas offentlige distribusjonssystem av mat og andre tjenester var mulig å gjennomføre.

«Det glade 60-tall»

På 60-tallet «fungerte» Nord-Korea sånn noenlunde. I alle fall hvis man ser bort fra den totale mangelen på sivile og politiske rettigheter. Det private markedet fantes til en viss grad, men det var ikke levedyktig. På grunn av statens subsidiering av mat og andre essensielle varer gjennom det offentlige distribusjonssystemet, ble prisene på det private markedet uforholdsmessige høye.

Nordkoreanere flest var ikke interessert i å betale halve månedslønna si på en kylling fra det private markedet når de kunne få det de trengte fra staten, nesten gratis. I boken *The Real North Korea* forteller forfatter Andrei Lankov at flere av Nord-Koreas eldre innbyggere i dag ser tilbake med nostalgi på «det glade 60-tall». Selv om det ikke nødvendigvis var så flott å leve i Nord-Korea på den tid heller, var det i alle fall betraktelig bedre enn hva det er i dag. Om man ikke hadde luksusvarer og sivile og politiske rettigheter, hadde man i det minste mat.

Det er mer enn man kan si om situasjonen fra og med 90-tallet. Da Sovjetunionen kollapset i 1991, så Kina ingen grunn til å fortsette den store økonomiske støtten til sin vrang nabo i øst. Det førte til bistandsstopp fra begge naboland. De økonomiske konsekvensene ble svært alvorlige.

Katastrofe-tiåret

1990-tallet skulle vise seg å bli et fatalt tiår. Ikke bare forsvant den utenlandske bistanden, men landet ble rammet

Mer enn hvert fjerde barn i Nord-Korea lider av alvorlig feil- eller underernæring. (Foto: The International Network of North Korean Human Rights Activists)

Nordkoreansk mann tar seg en hvil foran propagandavegg i Rajin, Nord-Korea. (Foto: Stefanusalliansen/Storaker)

av store flommer og en stor hungersnød, i tillegg til at deres «store leder», Kim il-Sung, døde. I 1993 begynte rasjonene å komme forsinket eller i mindre opplag. Forsinkelsene startet i utkantene, hvor de fattige og lavere klassene bodde, og spredte seg etter hvert også til byene. Etter en stor og ødeleggende flom i 1995 ble det så godt som slutt på det offentlige distribusjonssystemet. Dette hadde vært hovedkilden til mat for nordkoreanere helt siden 1957, så opphøret av de statlige rasjonene fikk fatale konsekvenser.

I årene 1996 til 1999 fulgte en stor hungersnød, med enorme tap i befolkningen. Eksakt antall døde er ukjent for omverden, men forskere har estimert at mellom en halv og én million mennesker døde av sult i løpet av siste halvdel av 90-tallet.

I løpet av disse katastrofeårene dukket det private markedet opp på nytt. Desperate mennesker så seg nødt til å finne alternative løsninger. Mennesker sultet i hjel, og myndighetene kunne ikke gjøre annet enn å snu ryggen til de nye markedene som poppet opp.

Ingen vei tilbake

I løpet av 2000-tallet har nordkoreanske myndigheter tappert forsøkt å gjenopplive det offentlige distribusjonssystemet og på ny skape en avhengighetsfølelse mellom borger og myndighet. Dette har ikke lyktes.

Nord-Koreas grenser er i dag mer porøse enn noen gang før. Dette takket være informasjonsrevolusjonen, via Inter-

nett, datamaskiner, mobiltelefoner og handelen med Kina. Dette er en utvikling som ikke kan snus, selv ikke av det tilsynelatende allmektige Kim-regimet.

Håp i Nord-Korea

En ansatt i Stefanusalliansen, Øystein Rauan, deltok nylig på en Nord-Korea konferanse i Sverige. Han kom hjem med positive nyheter og nytt håp om forandring og muligheter i Nord-Korea. Han forteller at de siste to årene, siden 2011, har landet åpnet opp betraktelig med tanke på utenlandske investeringer, og med på kjøpet, informasjonsflyt inn og ut av landet. Det er økt etterspørsel etter engelsklærere, og et eget nordkoreansk mobilnett er opprettet.

Rauan forteller videre at en av de mest strategiske måtene å drive kristen virksomhet på i Nord-Korea, er å starte forretningsdrift i landet. Nord-Korea skriker etter utenlandske investeringer. Russiske og kinesiske firmaer er allerede på banen, men de fleste er ute etter å mele sin egen kake og utnytte ressursene i landet til egen fordel. Dette er ikke god utvikling.

Stefanusalliansen bidrar til å skape prosjekter som kommer den nordkoreanske befolkningen til gode. Vi bygger sivilsamfunn for å utruste befolkningen med ressurser og egenskaper landet kommer til å trenge når Kim-regimet faller. Dette er bærekraftig og god utvikling i et land svært få slipper til for å hjelpe.

Kilder: *The Real North Korea* av Andrei Lankov og *Nothing to Envy* av Barbara Demick.

Barmhjertighet i Nord-Korea

I begynnelsen...

Få tekster i Bibelen er mer kjent enn fortellingen om da Jesus, en vårdag for to tusen år siden, metter 5 000 pluss kvinner og barn, i bakkehellingene ned mot Galilea-sjøen. Historien er fremdeles like oppbyggelig og fascinerende.

Tekst og foto: Bjørn A. Wegge

La oss repetere noen få setninger: – Jesus gikk opp i fjellet, og der satte han seg ned sammen med sine disipler.» (...) Ordrett står det videre slik:

– Da Jesus så opp og la merke til at en stor folkemengde kom til ham, sa han til Filip: «Hvor skal vi kjøpe brød, så alle disse kan få noe å spise?» Disiplene fant en liten gutt med fem byggbrød og to små fisker. I sin fortvilelse spør disiplene: «... Men hva er det til så mange?»

Så vet vi hvordan det gikk. Jesus grep inn med sine velsignende hender. Alle fikk mat.

Menneskene i Galilea hadde fått et glimt av, og et møte med, Gudsrikets krefter. Fortellingen peker i to retninger: Jesus som Livets Brød. Og dernest: Kirkens diakonale tjeneste.

Mirakelprosjekter

Bak Nord-Koreas stengte dører skjer det små og store «brødmirakler» hver dag. Utført av mennesker som kjenner Jesus som Livets Brød. Vi kan gjerne kalle disse hverdags-heltene diakoner om de ikke selv våger å sette en slik vakker tittel på sin tjeneste. For jeg er ganske sikker på at de opplever sin tjeneste slik: Som diakoner (gresk: diakonos = tjenere) som, med Jesus selv som eksempel, lever og virker i Nord-Korea med disse ordene for øye: «Slik jeg har gjort mot dere, skal også dere gjøre.» Tjenesten begrunnes i Kristus og den kristne tro. Slik blir den til en skjult, kristen diakoni i verdens mest lukkede land.

Disse ukjente hverdagsheltene har kanskje som praktisk arbeidsprogram, uten å ha det nedskrevet i noen personalhåndbok, følgende verdier: omsorg, fellesskap, kamp for rettferdighet og medlidenhet. Det er få utenforstående personer som får innblikk i disse miraklene som skjer langt utenfor vestlig medias skarpe lys. Fordi nordkoreanerne er stolte, så ønsker heller ikke dette folket å bli ydmyket. Få utlendinger slipper inn i Nord-Korea. Og nesten ingen får se nøden bak den offentlige fasaden.

Peter Hahn hjelper til med å skjenke melk til barna.

Barna mottar næringsrike boller.

Melk og boller

I snart ti år har Stefanusalliansen vært involvert i ulike nødhjelpsprosjekter, lokalisert i byene Rajin og Sonbong i Nord-Hamgyong – provinsen i grensetraktene mellom Kina og Russland. Et kaldt og karrig område med lange vintre og korte somre.

I begge disse byene har vår lokale samarbeidspartner Peter Hahn, sammen med en høyt motivert stab av noen få kristne medarbeidere, bygget opp to bakerier og to soyamelk produksjonsenheter. Stefanusalliansen har vært involvert på ulikt vis i denne oppbyggingen. Men i hovedsak har vi lagt ned mest økonomiske ressurser i soyamelkproduksjonen i den lille bydelen Joong-dong i Rajin.

Når det er sagt, hører melk og bolleproduksjon nært sammen og inngår i et felles matdistribusjonssystem. Produksjonslokalene i Rajin og Sonbong fremstår som mønsterbruk for den lokale befolkning. Her får nordkoreanerne innføring i grunnleggende matproduksjon og kunnskap om forholdet mellom mat og helse.

I fokus står også sammenhengen mellom god hygiene og næringsmiddelproduksjon. Det er også viktige mål å tilstrebe gode samarbeidsforhold på arbeidsplassen, og motvirke korrupsjon samt fremme rettferdighet mellom arbeiderne og offentligheten. Til sist er det en tillitsfull samhandling mellom Peter Hahn og de kommunistiske parti-byråkratene om at matutdelingen skal distribueres til dem som trenger det mest.

Bakerivirksomhet i Rajin

Bakeriet i Rajin fremstiller 4 050 boller daglig med unntak av søndag og offentlige fridager. Totalt bakes det ca. 1,2 millioner boller per år. Bollene består av importert mel, smør og sukker fra Kina. Lokalbefolkningen skaffer til veie egg og kumelk til produksjonen. Tidligere hadde man også rosiner i bollene. Men det er nå blitt for dyrt.

Soyamelkfabrikken produserer 4 000 kopper soyamelk per dag. På årsbasis er det ca. 1,2 millioner kopper med melk. Moderne utstyr produserer dagsfrisk melk. Dette forutsetter at arbeiderne starter klokken tre om morgenen, slik at melken skal være klar til utkjøring i løpet av formiddagen.

Melken og bollene distribueres til ca. 15 skoler og 15 barnehager i Rajin. I tillegg mottar fem dagsentre og fem barnehjem hver sine forsyninger. På sommeren, når skolebarna har fri, gis bollene til eldre og trengende i Rajin og Sonbong.

Mer hjelp?

Peter Hahn og hans stab spør om vi kan gi mer hjelp. Nordkoreanske myndigheter ber om utvidelse slik at flere skoler, eldresentre og barnehjem kan få nytte godt av matvarehjelpen. Landets myndigheter erkjenner fullt ut at landet er rammet av en dyp og langvarig matvarekrise og at Nord-Korea ikke er i stand til å brødfø sin egen befolkning.

Stefanusalliansen på sin side har nølt med å svare ja til en utvidelse av arbeidet og den økonomiske støtten. Hvis så skal skje, må våre inntekter øke til dette nødhjelpsarbeidet. Utfordringen sendes videre til dere som leser dette. I første omgang må vi dekke de mål vi har satt oss for i år og bidra med 4 000 kopper melk daglig, pluss bistand til bakerivirksomheten.

Peter Hahn ber om å få kjøpe inn en ny transportbil for brød og melk til kostnad av 183 000 kroner. I tillegg trengs oppgradering av bakeriet. Det er kostnadsberegnet slik: Strømtransformator til 30 000 kroner; nye gryter og ny deigmikser til ca. 20 000 kroner.

Hjelp oss å realisere dette flotte prosjektet!
Bruk vedlagte giro eller send din gave til
konto 3000 14 57922.

«Søndag for de forfulgte» 2013

Fokusland: Nord-Korea

Her er årets gjester:

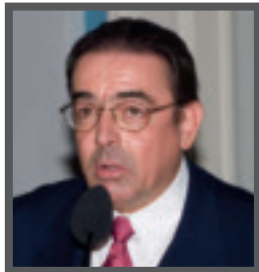
Tim A. Peters

har siden 1996 drevet Helping Hands Korea (HHK), et hjelpearbeid til støtte for nordkoreanere som har flyktet til Kina. Der lever de i fare for å bli arrestert og tvangsreturnert. I Nord-Korea blir fluktforsøk sett på som landssvik og straffet svært hardt.

Gjennom kirker i Kina sørger HHK for mat, klær og medisiner til fattige flyktninger, og de som trenger beskyttelse blir tilbudt sikre bosteder. For dem som står i overhengende fare for å bli tvangsreturnert, organiseres det farefulle fluktoperasjoner til et trygt land.

Peters er en anerkjent menneskerettighetsaktivist som har valgt å holde høy profil i mediene, for å kunne tale flyktingenes sak. Han har vært portrettert i en rekke internasjonale medier (bl.a. New York Times, BBC og TIME). Han er amerikansk statsborger, gift med en sørkoreansk kvinne, og har arbeidet som misjonær og menneskerettighetsaktivist i mer enn 30 år.

Tim A. Peters har besøkt Norge flere ganger, bl. a. da han ble tildelt Stefanusprisen i 2008.

CK Park

ble født i Nord-Korea, men kom til Seoul allerede i 1946. Han studerte historie og var aktiv i bistands- og menneskerettighetsarbeid hele sitt yrkesaktive liv (bl.a. i FNs matvareprogram). I 1976 ble han ansatt i Amnesty International, hvor han arbeidet i mange år.

Da han ble pensjonist i 1994, viet han seg helt til arbeidet med å hjelpe nordkoreanerne. Han reiste ofte til Kinas nordøstlige grense mot Nord-Korea, der han intervjuet avhoppere om de grusomme forholdene i landet – et krevende arbeid, fordi folk er redde for å si hva de egentlig tenker. Park har opprettet et databasesenter som samler informasjon om menneskerettighetsbrudd begått mot nordkoreanske flyktninger.

CK Park har også ledet en rekke fluktoperasjoner for nordkoreanske flyktninger, og i en alder av 81 år er han fremdeles særdeles aktiv.

Min-Bok Lee

ble født i Nord-Korea i 1957. Han utdannet seg til sivilingeniør og var blant landets fremste plantegenetikere. Familien var lojale tilhengere av Kim il-Sung og tilhørte den privilegerte delen av befolkningen. Men av ulike grunner mistet Lee i 1990 helt troen på landets regime og flyktet til Russland – og videre til Sør-Korea i 1995.

Der har han studert teologi, giftet seg og blitt far. Han betegner seg selv som politisk aktivist og misjonær. Mange kaller ham «ballongmisjonæren», fordi han har spesialisert seg på å sende ballonger med både regimekritisk og kristent materiell inn i Nord-Korea. Hvert år sender Min-Bok Lee flere tusen heliumballonger over grensen – til stor irritasjon for nordkoreanske myndigheter, hvis agenter flere ganger har forsøkt å ta livet av ham.

Her kan du møte våre spennende gjester:

- 26/10:** Hamar: Fakkeltog kl. 1745 (Østre Torg), alle tre deltar
- 27/10:** Hamar domkirke: Gudstjeneste kl. 11, Tim A. Peters deltar
- 27/10:** Hamar frikirke: Gudstjeneste kl. 11, CK Park og Min-Bok Lee deltar
- 28/10:** Hedmarktoppen folkehøyskole: Alle tre deltar
- 29/10:** Bergen: Seminar på NLA med Tim A. Peters og Ed Brown
- 29/10:** Bergen: Fakkeltog kl. 1830 (Torgallmenningen), alle tre deltar
- 30/10:** Oslo: Seminar på Bibelskolen i Staffeldts gate kl. 17 (i festsalen, inngang fra Linstows gate), alle tre deltar
- 31/10:** Oslo: Fakkeltog kl. 17 (Oslo domkirke), alle tre deltar

Fra venstre: Tim A. Peters, CK Park og Min-Bok Lee – fotografert ved sistnevntes base et stykke nord for Seoul, Sør-Korea. (Foto: Stefanusalliansen/Wegge)

Ressursbank for «Søndag for de forfulgte»

Lurer du på hvordan «Søndag for de forfulgte» kan markeres i din menighet? I vår nettbaserte ressursbank finner du materiell og inspirasjon for hele menigheten.

Stadig flere menigheter og forsamlinger i Norge ønsker å være med på å markere den internasjonale bønnedagen for den forfulgte kirke, i likhet med over 500 000 menigheter i 150 land. Internasjonalt er det andre søndag i november som tradisjonelt har blitt brukt til å markere «Søndag for de forfulgte», selv om menigheter selvsagt står fritt til å velge den søndagen som passer best. Etter gudstjenestereformen i Den norske kirke er det lagt opp til en valgfri temadag for forfulgte, med egne teksttrekker.

På Stefanusalliansens nettside www.stefanus.no finner du årets ressursbank under fanen «Ressurser». Her finner du materiell til gudstjenesten, bl. a. «Messe for de forfulgte», forslag til forbønn, salmer og prekantips. Hvert år trekker vi fram situasjonen for kristne i ett bestemt land, og i år er det Nord-Korea som er i fokus.

I ressursbanken finner du bakgrunnsinformasjon om landet Nord-Korea, og Stefanusalliansens arbeid der gjennom lokale partnere. For at hele menigheten kan involveres og være med på markeringen av «Søndag for de forfulgte», utarbeides det også opplegg for en samling for søndags-skolen/barnegruppen, og for konfirmanter/ungdomsgrupper. I år ligger det også ute en appell til kinesiske myndigheter om å slutte å tvangsreturnere nordkoreanske flyktninger tilbake til Nord-Korea.

Ressursbank

 Gudstjeneste <small>Gudstjeneste Matte Familiegudstjeneste Liturgi Fortellinger Tips Banner Aktiviteter Salmer Banner Tips Børnevandring Prekantenhjelp</small>	 Barnegruppe/søndagsskole <small>Den forfulgte kirke Trostthnet Overblikk Verden</small>
 Konfirmanter/ungdom <small>Samtale Undervisning Gruppeopplegg</small>	 Bakgrunn & teologi <small>Den forfulgte kirke Trostthnet Overblikk Verden</small>
 Fokusland: Nord-Korea <small>2013 Kristent nærvær Diakoni Nødhjelp Menneskerettigheter</small>	 Tidligere fokusland <small>Egypt India Burma</small>

Målet med ressursbanken er at vi som kristne i Norge skal sette av én søndag til å la oss bli berørt og inspirert av hvordan kristne under hardt press holder fast på sin tro, og gjennom forbønn og informasjon minne oss om at vi tilhører det samme verdensvide kristne fellesskapet.

Ta gjerne kontakt på telefon 23 40 88 00 eller post@stefanus.no dersom du eller din menighet ønsker materiell tilsendt i posten.

www.stefanus.no

Turkmenistan

- 5,1 mill. innbyggere.
- Republikk; de facto diktatur.
- Muslimer 89%, østlig-ortodokse kristne 9%, andre/ukjent (bl.a. protestanter) 2%.
- All religiøs virksomhet, også muslimsk, holdes i meget strenge tøyler. Protestantiske kristne må virke i skjul.

Tyrkia

- 80,7 mill. innbyggere.
- Parlamentarisk, demokratisk republikk.
- Muslimer 99% (flest sunni), kristne 0,2%, grupper av jøder og andre.
- Visse positive tegn. Men protestantene sliter med statlig registrering og bygging av kirker og møter gjerne lokal motstand. Streng statlig kontroll av all religiøs aktivitet. Syrienerne i øst nesten helt utradert.

Aserbajdsjan

- 9,6 mill. innbyggere.
- Republikk.
- Muslimer 93,4%, russisk-ortodokse 2,5%, armensk-ortodokse 2,3%, øvrige 1,8%.
- Streng religionslov som stadig strammes inn. Vanskelig å registrere trossamfunn, politiraid mot kirker, arrestasjoner og diskriminering av troende.

Egypt

- 85,3 mill. innbyggere.
- Parlamentarisk, demokratisk republikk.
- Muslimer (flest sunni) 90%, koptisk-ortodokse kristne 9%, andre kristne, jøder, bahaier m.m. 1%.
- President Mursi og Brorskapet ble avsatt i juli 2013. Nyvalg ventes. Urolig og spent, både politisk, sosialt og religiøst. Mange angrep på kristne siden revolusjonen i 2011, særlig i Øvre Egypt.

Andre områder

... der religions- og trosfriheten er under sterkt press:

Bangladesh, Bhutan, Cuba, Den arabiske halvøy, Eritrea, Indonesia, Kasakhstan, Kenya, Laos, Maldivene, Nepal, Nord-Afrika, Sentral-Afrika, Somalia, Sri Lanka, Sudan, Usbekistan, Tadsjikistan.

Hviterussland

- 9,6 mill. innbyggere.
- «Republikk» med nær diktatorisk president.
- Østlig-ortodokse 80%, romersk-katolske, protestanter, jøder, muslimer og andre 20%.
- Streng religionslov. Religiøs aktivitet må ha statlig godkjenning, noe det er svært vanskelig å få. Arrestasjoner, overvåking, høye bøter for «illegal» religiøs virksomhet.

Russland

- 142,5 mill. innbyggere.
- Føderasjon (46 provinser, 21 republikker, 16 andre enheter).
- Russisk-ortodokse 15-20%, andre kristne 2%, muslimer 10-15%. Resten: Mest ikke-religiøse, samt grupper av nær sagt alle religiøse retninger.
- Økt intoleranse de seneste år overfor religiøse grupper som anses «fremmede» for russisk kultur. Tiltak mot «ekstremisme» rammer fredelige troende. Vanskelig å registrere trossamfunn. Økende islamisme i bl.a. Dagestan.

Trosfølgelse i verden 2013

Nigeria

- 174,5 mill. innbyggere.
- Republikk.
- Muslimer 50%, kristne 40%, animisme 10%.
- Lavt restriksjonsnivå fra sentrale myndigheter. Men islamistene i Boko Haram terroriserer myndigheter, kristne og moderate muslimer nord og sentralt i landet. Minst 1 200 er drept siste fire år, flere hundre av disse i kirkeangrep.

Irak

- 31,8 mill. innbyggere.
- Parlamentarisk, demokratisk republikk.
- Muslimer 97% (sjia ca 63%, sunni ca 34%), kristne og andre 2-3%.
- Blodige konflikter mellom sjia- og sunni-fraksjoner. Generelt vanskelig for kristne, med kidnappinger og lovløshet. Mange kristne har flyktet; antallet trolig halvert på ti år. Noe færre angrep siste år.

Iran

- 79,8 mill. innbyggere.
- Teokratisk republikk.
- Sjia-muslimer 89%, sunni-muslimer 9%, zoroastere, kristne, bahaier m.fl. 2%.
- Sharia-lovene forbyr konvertering fra islam. Økning i antall arrestasjoner av kristne siste årene. Risikabelt å konvertere fra islam. Bahaiene forfølges kraftig.

Kina

- 1,35 milliarder innbyggere.
- Kommunistisk republikk.
- Offisielt ateistisk stat, men taoisme og buddhisme er svært utbredt. Kristne 3-4%(?), muslimer 1-2%(?).
- Forholdene varierer kraftig, graden av trosfrihet er ofte prisgitt lokale myndigheter. Noen steder er friheten stor, andre steder utsettes særlig husmenigheter for arrestasjoner og politiforfølgelse.

Burma

- 55,1 mill. innbyggere.
- Parlamentarisme innført i 2011.
- Buddhister 89%, kristne (baptister og romersk-katolske) 4%, muslimer 4%, andre 3%.
- Mange positive tegn etter militær-juntaens avgang. Men fremdeles mye uro i de etniske delstatene, der religiøse og etniske minoriteter opplever til dels store problemer.

Nord-Korea

- 24,7 mill. innbyggere.
- Kommunistisk republikk; de facto diktatur.
- Trad. har buddhisme og konfusianisme stått sterkt, samt større grupper av kristne og tilhengere av chondogyo (gammel koreansk tro).
- Organisert religiøs aktivitet nærmest ikke-eksisterende, utenom noen statskontrollerte kirker i hovedstaden. Religiøse stemples per definisjon som «fiender av staten» og sendes ofte i fangeleirer.

Vietnam

- 92,5 mill. innbyggere.
- Kommunistisk republikk.
- Buddhister 9%, romersk-katolske 7%, trad. og muslimer 2-3%, protestanter 0,5%, ingen religion 80%.
- Etter en periode med bedring er situasjonen noe forverret, særlig for de kristne minoritetsfolkene i det sentrale høylandet. Det forekommer arrestasjoner av rettighetsforkjempere og kirkeledere.

Pakistan

- 193,2 mill. innbyggere.
- Islamsk, føderal republikk.
- Muslimer 95% (sunnii 75%, sjia 20%), kristne og andre 5%.
- Blasfemiloven rammer uskyldige kristne og muslimer hardt. Flere attentater mot politikere som vil avskaffe blasfemilovene. En stadig strøm av overgrep og angrep særlig mot kristne og ahmadiyya-muslimer.

India

- 1,22 milliarder innbyggere.
- Føderal republikk.
- Hinduer 80%, muslimer 13%, kristne 2,3%, sikher 1,9%.
- Kristne og muslimske minoriteter utsettes for angrep og diskriminering av hindunasjonalister i flere områder. Antikonverteringslover i flere delstater. Dalitene (hvorav mange er kristne) undertrykkes kraftig.

Afghanistan

- 31,1 mill. innbyggere.
- Islamsk republikk.
- Sunni-muslimer 80%, sjia-muslimer 19%, andre (bl.a. kristne) 1%.
- Myndighetene aksjonerer stadig vekk mot kristne menigheter over hele landet. Konvertitter fra islam kan idømmes dødsstraff. Generelt ustabil og utrygt.

Jakten på ekstremister krenker trosfriheten

Vår korrespondent i Moskva, **Geraldine Fagan** (bildet), skriver om religions- og trosfrihet i dagens Russland. Artikkelen er et bearbejdet utdrag fra hennes bok «Believing in Russia» (forlaget Routledge, 2012).

I det sovjetiske Russland kunne personer med et religiøst livssyn bli tiltalt som forbrytere.

Offisielt var ikke dette fordi de var religiøse, for selv om Sovjet-lederne fremmet ateisme, ønsket de å fremstå som om de respekterte religionsfrihet. Men ulike lover forbød «anti-sovjetisk agitasjon og propaganda» og «undergraving av det sovjetiske statssystem». Slike lover kunne brukes til å fortie alle som utfordret det dominerende sovjetiske verdensbildet, herunder også de som gjorde det på religiøst grunnlag.

Tilsynelatende respekt

Eksempelvis ble den ortodokse forfatteren Anatolij Krasnov-Levitin dømt til tre år i arbeidsleir for «anti-sovjetisk undergraving». «Jeg er en troende kristen», fremholdt han under rettssaken i 1971. «Og den kristnes oppgave er ikke bare å gå i kirken, men å holde Kristi bud. Kristus kalte oss til å forsvare de undertrykte, og derfor forsvarte jeg folks rettigheter.» Men han ble ikke hørt.

En hovedgrunn til at det sovjetiske rettssystemet ikke utøvte reell rettferdighet, var at systemet straffet fredelig dissens fra statens ideologi. Med Mikhail Gorbatsjovs liberaliseringspolitikk i 1980-årene begynte denne statsideologien å forvitne – og med den hele det sovjetiske system. I løpet av 1990-tallet gikk Russland over til demokratiske verdier, herunder respekt for mangfoldet av religiøse og andre livssyn.

Zijavdin Dapajev, fra Dagestan sør i Russland, leste den islamske teologen Said Nursi. Det kostet ham en betinget dom på tre års fengsel for «ekstremisme» i 2011. (Foto: G. Fagan)

Eller: Slik så det i alle fall ut. For gjennom de ti siste årene har Russland gradvis konstruert en ny, offisiell linje – blant annet i religiøse spørsmål – samt juridiske verktøy til å straffe alle som utfordrer denne linjen.

De fire «tradisjonelle»

I motsetning til i tiden med den sovjetiske ateismen, er det i dag ikke noe livssyn som er «forhåndsvalgt» eller påtvunget. Men på det mer uformelle plan finnes det et klart skille mellom etablerte, såkalte «tradisjonelle» religioner – ortodoks kristendom, islam, jødedom og buddhisme – og alle andre livssyn. De har også det til felles at de aksepterer sin underdanighet til staten (noe de lærte i Sovjet-tiden). Faktisk er det bare organisasjoner innenfor disse fire trossamfunnene som blir behandlet som tradisjonelle. Selv grupper med århundrelang historie i Russland, enten de er baptister eller Jehovas vitner, blir puttet i den sårbare kategorien «utradisjonelle», noe som åpner for at de kan behandles som sekter.

Hvis Russlands etablerte politiske og religiøse institusjoner føler seg utfordret av den «utradisjonelle» sfæren, eller om noen i den «tradisjonelle» kategorien beveger seg i en uønsket retning, har man nå ulike juridiske verktøy for hånden. Det viktigste er en lov som ble vedtatt i 2002, om bekjempelse av såkalt «ekstremistisk aktivitet». To av lovens definisjoner av ekstremistisk aktivitet er: «Propaganda om enkelte borgeres overlegenhet som følge av deres religiøse livssyn» og «initiere religiøs splid». Begge definisjoner brukes rutinemessig til å straffeforfølge påstander om at en religion er bedre enn en annen – eller til og med kritikk av et annet livssyn.

Men muligheten til å hevde at ett verdensbilde er bedre enn et annet, og å komme med kraftig kritikk av andre livssyn, er en viktig del av menneskerettigheten religions- og trosfrihet.

Tvilsom svarteliste

Med loven fra 2002 ble det etablert en føderal svarteliste over det man kaller «ekstremistisk materiale». Dette gjør at selv lokale domstoler på lavt nivå kan dømme en religiøs tekst som ekstremistisk. Dette kan også skje dersom teksten kritiserer en annen religion. Når en tekst legges til svartelisten, blir det ulovlig å distribuere teksten over hele Russland. Også religiøse organisasjoner som knyttes til tekster på ekstremistlisten, kan forbyes – og deres medlemmer tiltales for å organisere «ekstremistisk aktivitet».

Politiske opposisjonelle demonstrerer i Moskva i mars 2013 – med krav om at medlemmene i Pussy Riot løslates. (Foto: G. Fagan)

Implementeringen av 2002-loven har gradvis flyttet seg fra det som mange vil anse som marginale, religiøse grupper mot mer vanlige, store grupper. De første retts sakene rettet seg mot medlemmer av den lyssky islamistbevegelsen Hizb ut-Tahrir. Det ville ha vært solid begrunnelse for dette. En antisemittisk uttalelse fra Hizb ut-Tahrir har allerede resultert i at bevegelsen er forbudt i Tyskland og anklaget i Danmark. Men Russlands metode var derimot tvilsom. De påståtte medlemmene ble fengslet kun på grunnlag av at de var i besittelse av Hizb ut-Tahrir-tekster som hevder islams overlegenhet over andre religioner.

Nursi

Oppmerksomheten til politiet og påtalemyndighetene flyttet seg deretter mot en gruppe åpenbart fredelige muslimer. I 2007 avgjorde en domstol i Moskva at flere deler av en kommentar til Koranen, skrevet av tyrkiske Said Nursi, var ekstremistisk. Domstoler i andre russiske regioner fulgte etter. Det sterkeste beviset er latterlig svakt: Nursi bruker metaforen «et sverd av sterk tro» og omtaler folk som ikke følger islam som «overfladiske» og «pratmakere».

Til tross for at Nursis lesere insisterer på at de ikke utgjør noen organisasjon, ble «Nurjular» (en russifisering av det tyrkiske ordet for «Nursi-følgere») juridisk stemplet som en ekstremistorganisasjon i 2008. Tidlig i 2009 begynte FSB (tidligere KGB) og væpnet politi sine raid mot Nursi-lesernes hjem i ulike deler av Russland. Siden midten av 2010 er flere Nursi-lesere blitt dømt for å tilhøre «Nurjular». De strengeste straffene har vært fengselsstraffer på 12 og 18 måneder.

Jehovas vitner og Falun Gong

I slutten av 2009 spredte Russlands anti-ekstremistkampanje seg til Jehovas vitner. En domstol i regionen Rostov, ved Svartehavet, dømte 34 av deres tekster som ekstremistiske. Det samme skjedde med en lokal Jehovas vitner-organisasjon i byen Taganrog. Også her var de mange eksemplene på påstått ekstremisme i tekstene latterlige. Blant annet slo man ned på rene sitater fra forfattere

ren Leo Tolstoj, hvor han kritiserer den ortodokse kirke, og på at Jehovas vitner et sted kritiserte den kristne julefeiringen. Domstoler i andre russiske regioner har senere forbudt flere titalls tekster fra Jehovas vitner på grunn av fiendtlighet mot «tradisjonell» kristendom. 16 Jehovas vitner er for tiden tiltalt for medvirkning i en «ekstremistorganisasjon» i Taganrog – utelukkende for å ha erklært sin tro.

I 2011 ble flere tekster knyttet til den kinesiske, åndelige bevegelsen Falun Gong også dømt som ekstremistiske, blant annet fordi tekstene inneholdt påstander om brudd på menneskerettighetene i Kina.

Innstramming etter Pussy Riot

Foreløpig har Russland ikke klart å stemple noen andre «ikke-tradisjonelle» religioner som ekstremistiske. Siden 2008 har regjeringen gjentatte ganger anklaget baptister og pinsevenner for ekstremisme, men det er så langt ikke blitt tatt ut tiltale. I 2011 skulle påtalemyndigheter i Sibir avgjøre om den viktigste teksten for Hare Krishna-tilhengere, «The Bhagavad-Gita As It Is», var ekstremistisk. Svaret ble «nei».

Men saken mot Pussy Riot – det feministiske kunstkollektivet som utførte en kort «punkbønn» i Moskvas største, ortodokse katedral i 2012 – har gitt ny giv til jakten på såkalt ekstremisme. Som svar på Pussy Riot sin aksjon er det blitt utarbeidet nye endringer i straffeloven. Det skal bli mulig å straffeforfølge handlinger som «uttrykker åpenbar mangel på respekt for samfunnet», og som er «utført med det som mål å fornærme de troendes religiøse følelser». For dette kan man straffes med skyhøye bøter eller fengsel i inntil tre år.

Per august 2013 var disse nye lovendringene ennå ikke blitt implementert. Men, i likhet med de mange anklagene om «ekstremisme», frykter kritikerne at lovene er så løst utformet at de kan brukes mot religiøs tro som myndighetene rett og slett bare misliker.

Oversatt og bearbeidet av Gisle Skeie.

Glimt fra verden

ved Elisabeth Engelsviken

EGYPT

Ny grunnlov på vei

I Egypt er man i full gang med å endre grunnloven fra 2012. En rekke artikler foreslås fjernet, og én av to sharia-henvisninger kan bli borte.

En komité på ti personer har utarbeidet et utkast til endringer i Egypts grunnlov fra 2012. Utkastet er nettopp blitt oversendt til behandling i en større komité, bestående av 50 personer som skal representere alle deler av det egyptiske samfunnet. Det sa komitéleder Ali Awad da han møtte pressen i slutten av august, ifølge Ahram Online.

Komiteen har foreslått at tre kontroversielle artikler tas ut av grunnloven. Men den endelige beslutningen er overlatt til den større komiteen som nå skal diskutere utkastet. Og til syvende og sist må den endrede grunnloven godkjennes gjennom en folkeavstemning.

De mest omdiskuterte artiklene som nå foreslås annullert og fjernet fra grunnloven, er:

- Overhuset i parlamentet (det såkalte Shura-rådet) skal avvikes. Det ble innført for tretti år siden.

Tahrir-plassen i Kairo den 4. februar 2011 – få dager før Mubarak meldte sin avgang. (Foto: CC BY-SA 2.0)

- Den femti år gamle regelen om at halvparten av setene i parlamentet tildeles representanter for arbeidere og bønder, skal annulleres.
- Artikkel 219, som angir hvilke kilder til islamsk sharia som skal ligge til grunn for landets lover, skal fjernes. Denne artikkelen ble tatt inn i grunnloven i 2012, under regimet til Det muslimske brorskap.

KIRGISISTAN

Issyk-Kul Familiesenter

Vi viser til artikkel i Magasinet Stefanus nr.5/2013. Ingvar A. Isene har nettopp kommet tilbake fra sin reise i Kirgisistan hvor han besøkte Issyk-Kul Familiesenter som nå er under bygging. Det er en utfordring å bygge et slikt senter i et land som er preget av lovløshet og korrupsjon.

Lederen Maksat Töröbekov er opptatt av å gi et godt kristent vitnesbyrd ved å være ærlig og rettferdig i prosjektet og ikke la seg friste til å ta «snarveier».

Dette er også en måte å forkynne evangeliet på. Arbeiderne er blitt veldig overrasket over hvor godt de er blitt behandlet. Slikt er de ikke vant til. Svært ofte opplever de at deler av lønnen havner i andres lommer. Her har de fått full betaling og møtt mye omsorg. Maksat sier at arbeiderne er forundret når de opplever at han hjelper dem med praktiske ting, slik som for eksempel legebehandling. De er ikke vant å bli vist slik omsorg i en arbeidssituasjon og at byggherren virkelig bryr seg om dem. «Det sterkeste evangelievitnesbyrd man kan gi, er å leve ærlige og redelige liv. Når familiene deres ser hvordan vi lever, blir de også nysgjerrige på vår tro», sier Maksat. «Tidligere var jeg opptatt av å forkynne mest mulig. Det hjelper ikke så mye, men når de ser hvordan vi behandler hverandre, blir de nysgjerrige, og jeg kan formidle min tro! »

Maksat og Guljan Töröbekov sammen med norske Kristin Seljebakken, som også jobber i Kirgisistan, inspiserer byggeplassen. (Foto: Stefanusalliansen/Isene)

NORD-KOREA

Gransker grusomheten

FN gjennomfører tidenes granskning av Nord-Koreas grusomme regime.

FNs Menneskerettighetsråd (UNHRC) nedsatte i vår en kommisjon som skulle gjennomføre en storstilt granskning og dokumentasjon av menneskerettighetsbrudd i Nord-Korea. Dette vil bli den mest omfattende granskningen i sitt slag noensinne. Menneskerettighetsrådet er for tiden samlet i Genève, og der avla kommisjonen en foreløpig rapport fra sitt arbeid.

For Nord-Koreas innbyggere skal det ikke mer til enn at man har en religiøs tro, før man kan bli utsatt for alvorlig mishandling. I rapporten står det:

«Vitnesbyrdene vi har hørt så langt peker på omfattende og alvorlige brudd innenfor alle de områder som Menneskerettighetsrådet ba Kommisjonen om å undersøke. Vi har hørt vanlige mennesker fortelle om at de ble utsatt for tortur og fengsling, uten å ha gjort annet enn å se utenlandske såpeoperaer eller å ha en religiøs tro.»

Et knippe forhenværende offentlige tjenestemenn i Nord-Korea, folk som tidligere var involvert i propaganda-apparatet, har også vitnet for FN-kommisjonen. De har blant annet fortalt om hvordan de systematisk manipulerte den frie tilgangen til informasjon. Mange av nordkoreanerne som så langt har vitnet for kommisjonen, hadde utøvd sin menneskerettighet til å forlate Nord-Korea, for så å bli tvangsreturnert til hjemlandet. De har fortalt om sine erfaringer med tortur, seksualisert vold, umenneskelig behandling og vilkårlige fengslinger.

PAKISTAN

Minst 90 drept i kirkeangrep

Minst 90 personer er drept i et selvmordsangrep utenfor en kirke i Peshawar i Pakistan. To selvmordsbombere utløste sine bomber kort tid etter hverandre, idet flere hundre kirkegjengerne var på vei ut av All Saints-kirken etter gudstjenesten søndag den 22. september. Blant de drepte kirkegjengerne var det 34 kvinner og syv barn. Det opplyste innenriksministeren søndag ettermiddag, ifølge nyhetsbyrået Reuters. En militant gruppe som er knyttet til pakistansk Taliban har påtatt seg ansvaret for bombingen. Gruppen, som kaller seg Jandullah, sa at angrepet var hevn for amerikanske dronetokter i stammeområdene nordvest i Pakistan.

Det var anslagsvis 400 mennesker til stede ved gudstjenesten i All Saints-kirken. Vitner sa de hørte to eksplosjoner, den andre kraftigere enn den første. Tjenestemenn har bekreftet at de har funnet selvmordsvester utenfor kirken. I tillegg til de drepte ble minst 120 mennesker såret i bombeangrepene.

– Tilstanden er kritisk for flertallet av de sårede.

Det sier Sahibzada Anees, en av de øverste lederne i de lokale myndighetene i Peshawar, til NTB.

Her ser vi plassen foran den bombede kirken. Det kryr av mennesker som prøver å finne sine kjente og kjære etter terrorhandlingene. (Foto: Human Friends Organization)

I det muslimske Pakistan utgjør de kristne et sted mellom halvannen og fire prosent av landets befolkning. I deler av Pakistan blir den kristne minoriteten til stadighet utsatt for angrep. Men dette er trolig det verste enkeltangrepet på kristne pakistanere noensinne. Kristne og andre minoriteter i Pakistan holder for det meste en lav profil i et land der ekstremistiske islamistgrupper stadig vekk står bak blodige aksjoner mot både myndigheter og ikke-muslimske grupper.

Stefanusalliansen med nødhjelp

Stefanusalliansen går inn med ekstraordinær nødhjelp til ofrene for angrepet på All Saints-kirken. «Stefanusalliansen mottok kort tid etter angrepet en utfordring om å bistå med midler til mat til den pakistanske menigheten», forteller Ingvar A. Isene, leder av internasjonal avdeling.

– Bakgrunnen for dette er at menigheten stort sett består av fattige dagarbeidere. Etter bombeangrepet er det mange som ikke våger seg ut og som dermed ikke får inntekter til mat. Videre kommer det kulturelle aspektet inn, der storfamilien kommer på besøk for å vise sin omsorg. Dette medfører ekstra utfordringer på fattige familier.»

Burma mot bedre tider?

Spørsmålsteget i overskriften håper vi snart kan tas bort. Noen vil nok allerede gjøre det, for endringene i landet har vært store på kort tid. Likevel har mange fra landets egen befolkning vært gjennom så mange skuffelser opp gjennom årene, at de ikke helt våger å tro at varig bedring kan inntreffe i et av klodens mest undertrykkende regimer.

Tekst og foto: Ingvar A. Isene

I august i år besøkte vi landet. Folk vi møtte kunne ikke skjule sin optimisme. Nå begynner arbeidet med å løfte folk ut av fattigdom og nød.

Fra militærregime til gryende demokrati

Burma har en lang og komplisert historie som totalitært regime. Isolert fra omverdenen har det foregått voldsomme overgrep mot egen sivilbefolkning og krig mot etniske grupper innenfor landets grenser.

Fra 1962 til 2011 ble landet regjert av en militærjunta som kvelte bortimot all opposisjon og dissidentvirksomhet og utøvde absolutt makt overfor befolkningen til tross for internasjonal fordømmelse og sanksjoner.

Nå ser en endringer som en for kort tid siden ikke trodde var mulig i et av verdens mest brutale regimer. Siden nåværende president Thein Sein kom til makten i mars 2011, har vi sett at de fleste politiske fanger er satt fri, at Aung San Suu Kyi og 42 av hennes kollegaer i National League for Democracy (NLD) er blitt valgt til parlamentet. Videre ser vi også en markant økning i ytringsfriheten. Ikke minst viktig er det at våpenhvile er inngått mellom forskjellige væpnede motstandsgrupper og hæren etter tiår med borgerkrig i landet.

Er nå alt bare fryd? Til det må vi si: Nei. Fortsatt blir kristne og muslimer nektet å bygge og vedlikeholde sine kirker og moskeer.

Diskriminering av religiøse minoriteter

I delstaten Chin blir kors, som kristne har reist på fjelltopper, revet ned. I delstaten Karen er kirker brent, og buddhistisk propaganda blir spilt over høyttaleranlegg når de kristne samles til gudstjeneste. Kristne blir nektet forfremmelse til ledende posisjoner i så vel militære som i sivile, statlige stillinger. Myndighetene lokker kristne med goder for å få dem til å avsverge sin kristne tro og konvertere til buddhistisk religion.

Barn blir tatt fra kristne foreldre og plassert i buddhistiske klostre. I flere områder blant etniske grupper med mange kristne blir folk arrestert, fengslet og drept av regimet.

Når trykket fra et totalitært regime løsner, kommer også negative krefter i samfunnet til overflaten. De ble tidligere holdt i sjakk av et allestedsnærværende militære. Vi er særlig bekymret over økt religiøs intoleranse, hat og vold i Burma. Dette handler ikke bare om myndighetenes overgrep mot egen befolkning, men også om økende buddhist-fascistiske bevegelser som angriper andre trosretninger, jamfør angrepene på muslimer i delstaten Rakhine. Her ble anslagsvis 44 mennesker drept og 12 000 drevet på flukt.

Myndighetene er likevel ikke uskyldige i disse hendelsene. Det meldes om at de var delaktige i angrepene, og BBC har en video som viser sikkerhetspoliti som passive tilskuere til at muslimer blir drept og deres eiendommer ranet og brent ned.

Chin-staten

Sammen med kollega Ed Brown besøkte jeg delstaten Chin. Nitti prosent av folket her er kristne. Den første misjonær kom hit for drøye hundre år siden. Et misjonsunder i seg selv. Ettersom de er kristne, har folket opplevd en særlig undertrykkelse og diskriminering fra myndighetenes side. Staten har forsøkt å holde dem nede ved å forby dem å bygge kirker og å inneha høyere stillinger i staten.

Chin-kvinner smiler og ler. I nettet befinner det seg levende høner klare til transport til markedet.

Utsikt over Hakha, hovedstaden i Chin-staten.

Chin er den fattigste delstaten i Burma, så de som ønsker seg utdanning må dra til en annen delstat. De som reiser ut, kommer ofte ikke tilbake. Bortsett fra et teologisk seminar finnes det ingen universitet. Alle andre stater i Burma har eget universitet.

Vi møtte mange ledere i kirkene. Deres ønske til oss var unisont: – Vi ønsker å bygge et kristent universitet. Vi har lidd under diskriminering i mange år. Våre unge har flyttet fra staten fordi det ikke var mulig å få utdanning eller gjøre karriere her. Sytti prosent av dem som går på videregående skoler, drop- per ut før de er ferdige. Alternativet da er fattigdom og nød.

– Når representanter fra regjeringen har vært på besøk, har vi alltid spurt dem om hjelp til å etablere et universitet, men vi har aldri fått svar på dette. De som flytter ut for å ta utdanning, er våre ressurspersoner som vi fremfor alt trenger.

Stefanusalliansen i Burma

Hvorfor er Stefanusalliansen i Burma, og da særlig i Chin-staten? Vi er her fordi vi har sagt at vi vil være sammen med de forfulgte. Forfølgelsen er i ferd med å avta, men på samme måte som vi fortsatte i Øst-Europa og Russland også etter at Jernteppet var borte, vil vi være med å bygge opp et kristent samfunn som etter årevis med undertrykkelse, mangler det meste.

Burma er også en stor misjonsutfordring. For selv om mange av minoritetsgruppene har en stor og livskraftig kirke, er landets hovedbefolkning, burmanerne, og noen av minoritetene, uten noe særlig innslag av kristen tro.

Jesus i buddhistklostre

Likevel, evangeliet finner de utroligste veier. En historie vi fikk høre, vil vi dele. Det var en muslim fra delstaten Rakhine som satt i fengsel. Da han var der, skrev han et brev til sin familie og sendte med noen evangeliske traktater. Alle brev som fanger sender fra fengselet, blir sensurert. Vedkommende som leste dette brevet, var en kristen, og brakte historien videre. Fangen skrev til sin familie:

– Her i fengselet har ikke mullaen eller noen av lederne for mitt eget folk besøkt meg, men Jesus Kristus kom til meg og frelste meg. Dere må ta imot ham og få del i evig liv.

En vi traff i Rangoon var aktiv med å gi bibler til buddhistmunker. – De leser den og kommer til tro. Når noen munker kommer til tro, og vil forlate klosteret, sier jeg: Du må bli så lenge at du har ledet noen andre til tro, slik at vitnesbyrdet om Jesus Kristus kan leve videre her i buddhistklosteret.

Burma er et land med store interne stridigheter. Mange grupper står mot hverandre og er gjensidig mistenksomme mot hverandre. Vi traff kristne som tar Jesu ord, om å bygge fred og skape rettferdighet, på alvor. Stefanusalliansen vil være med å støtte dem med å bygge et samfunn der fred og rettferdighet får rå, samtidig som evangeliet om han som virkelig kan bringe fred på alle plan, Jesus Kristus, blir gjort tilgjengelig for alle som vil høre. Vi håper du også vil være med på dette.

SKRUK urframfører «Sangen fra Katakombene»

Jakobsliturgien, verdens eldste liturgi i kontinuerlig tradisjon er i ferd med å dø ut. Den synges på Jesu eget språk, arameisk, og den lever fortsatt i noen få klostermiljøer i Syria, Tyrkia og Libanon.

Det kjente norske koret SKRUK har i samarbeid med Erik Hillestad og Kirkelig Kulturverksted skapt en kollasj av autentiske innslag fra liturgien og narrative sanger på norsk. Sangene gjengir dels metaforikk og trosuttrykk fra urkirken, og dels forteller de om marginaliseringen som den syrisk-ortodokse kirken er utsatt for i dagens Tyrkia.

CD'en kommer for salg 25. oktober! Stefanusalliansen er med i dette samarbeidet sammen med DIGNI og NORAD.

Etter konserten blir det en samling i kirkens krypt med informasjon om situasjonen for de syrisk-ortodokse kristne i dagens Tyrkia og et møte med noen av munkene fra Tur Abdin-området.

Opplev syrisk-ortodokse munkere fra Tur Abdin sammen med SKRUK fra Norge. (Foto: Stefanusalliansen/Wegge)

Sted: **Kulturkirken Jakob**, Hausmanns gate 14, Oslo.
Tid: **Søndag 3. november kl. 17:00** (dørene åpner kl 16:30)
Billetter (kr.220,-/ 275,-) kjøpes på www.billett-service.no.

Nord-Korea – nytt misjonsprosjekt for menigheter

I 2012 ble Stefanusalliansen med i Samarbeid Menighet og Misjon (SMM), og har siden da merket en stor pågang fra menigheter som ønsker å inngå avtaler om misjonsprosjekt. Til nå har menigheter hatt avtale om å støtte enten Stefanusbarna eller Anastasia Studiesenter i Egypt.

I tiden framover ønsker Stefanusalliansen å tilby menigheter å ha misjonsprosjekt også i andre land, og først ut er Nord-Korea og TRADI. TRADI har gjennom sine sørkoreanske og kinesiske medarbeidere klart å opparbeide en unik tillit blant de nordkoreanerne de jobber for og med. TRADIs mål er at nordkoreanere skal få dekket sine grunnleggende behov, og etter hvert være i stand til å utvikle sitt eget land.

Kristen misjon er strengt forbudt i Nord-Korea, og TRADI driver ikke misjon i tradisjonell forstand. Men deres ansatte har gjort det klart for nordkoreanske myndigheter at motivasjonen for arbeidet er troen på Jesus Kristus. TRADI formidler til folket at verden ikke hater dem – slik de gjerne blir fortalt – og at de er elsket av Gud.

Bli med og støtt TRADIs arbeid i Nord-Korea gjennom din menighet!

Leder av TRADI, Peter Hahn, og en nordkoreansk kvinne som er ansatt som baker i TRADIs bakeri. (Foto: Stefanusalliansen/Wegge)

Ta kontakt på telefon 23 40 88 00 eller post@stefanus.no dersom du ønsker mer informasjon om muligheten for å inngå avtale om misjonsprosjekt – og støtte prosjekter i Nord-Korea eller Egypt.

Fakkeltog for forfulgte kristne

I år planlegges det fakkeltog i solidaritet med forfulgte kristne i hele ni byer. Fakkeltogene arrangeres av Åpne Dører og Stefanusalliansen, i samarbeid med lokale representanter fra ulike menigheter og kristne organisasjoner.

Lørdag 26. oktober – Hamar:

Økumenisk samling i Filadelfia Hamar fra kl 13:30.
Fakkeltog fra kl 17:45 – Oppmøte på Østre Torg, toget går til St. Torfinn Katolske kirke.

Tirsdag 29. oktober – Bergen:

Oppmøte ved Narvesen på Torgallmenningen kl 18:30.
Appell ved Ed Brown. Toget går til Korskirken. Tim A. Peters, Ed Brown, menneskerettighetsrådgiver i Stefanusalliansen, og Morten Askeland, generalsekretær i Åpne Dører, deltar.

Tirsdag 29. oktober – Molde:

Fakkeltog starter ved restaurant Egon kl 18:30
Inspirasjonssamling på Molde Bedehus etter toget.
Tale ved Mostafa Ebrahim, sannhetsvitne fra Iran.

Torsdag 31. oktober – Oslo:

Samling i Oslo Domkirke kl 17:00. Tim A. Peters, CK Park og Min-Bok Lee deltar. Humming People spiller.
Fakkeltog til Utenriksdepartementet ca kl 18:00. Appell ved Stephan Christiansen. Opprop overrekkes utenriksministeren.

Torsdag 31. oktober – Stord:

Oppmøte på Leirvik Torg kl 18:30. Appell ved Aksel Lygre. Toget går til Stord Kyrkje, lovsangskveld kl 19:00.
Tale ved Eirik Aadland Tappel. Tverrkirkelig lovsangsgruppe.

Torsdag 31. oktober – Kristiansand:

Samling i Kristiansand Domkirke kl 18:00, med informasjon, debatt og appeller. Fakkeltog går fra domkirken til Paviljongen på torget. Appeller. Gjester er Christopher Ziadpour (Iran), Dag Vige (V), Svein Harberg (H), Kjell Ingolf Ropstad (KrF), Dagrunn Eriksen (KrF), Rune Tobiassen (Frikirka) og Øivind Benestad (Dnk).

Torsdag 7. november – Stavanger:

Se www.fakkeltog.no for mer informasjon.

Torsdag 7. november – Trondheim:

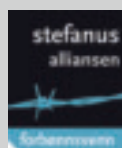
Se www.fakkeltog.no for mer informasjon.

November – Halden:

Se www.fakkeltog.no for mer informasjon.

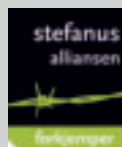

BLI MED – SAMMEN FOR DE FORFULGTE!

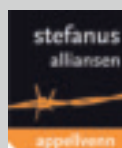
BE!

Be for mennesker, kirker, land og prosjekter. Du kan få aktuelle bønneemner på e-post (ukentlig) eller i Magasinet Stefanus.

GI!

Forkjemper er navnet på vår faste givertjeneste. Faste gaver gir økt forutsigbarhet og lave administrasjonskostnader. Les mer: www.forkjemper.no

PROTESTER!

Bli en av våre 6500 appellvenner! Én aksjon i måneden. Du kan få appellene tilsendt som e-post, brevpost eller sms (send sms: ROP til 2377).

LES!

Magasinet Stefanus gir god informasjon. Syv utgaver i året. Abonnementet er gratis. Du kan også få nyhetsbrev på e-post hver tredje uke.

Påmelding/mer info:

www.stefanus.no • post@stefanus.no • Tlf.: 23 40 88 00

«Søndag for de forfulgte» 2013

www.kai-hansen.no

Håp i Nord-Korea!

samarbeid menighet og misjon

Markér «Søndag for de forfulgte» i din menighet. Finn inspirasjon og ressurser på www.stefanus.no

sammen for de forfulgte